

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 05. januara 2021. godine
Br. ref.: RK 1687/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI 119/20

Podnosilac

Lutfi Beselica

Ocena ustavnosti presude AC-I.-17-0496-A001 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju od 24. juna 2020. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Lutfi Beselica iz Podujeva (u daljem tekstu: podnosilac), koga zastupa Hasan Pëvertica, advokat iz Podujeva.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu AC-I-17-0496-A001 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće) od 24. juna 2020. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude kojom su podnosiocu zahteva, prema njegovim tvrdnjama, povređena prava zagarantovana članom 7. [Vrednosti], članom 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 24. jula 2020. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 3. avgusta 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Arta Rama Hajrizi (predsedavajuća), Selvete Gërzhaliu i Bajram Ljatifi.
7. Dana 10. avgusta 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva i Posebnu komoru Vrhovnog suda Kosova o registraciji zahteva.
8. Dana 10. decembra 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je predložilo Sudu da zahtev podnosioca proglasiti neprihvatljivim.

Pregled činjenica

9. Dana 7. februara 2007. godine, podnosioca zahteva je Opštinskom sudu u Podujevu podneo tužbeni zahtev za utvrđivanjem vlasništva nad katastarskom parcelom br. 1359 u mestu zvanom „Malište“ u ukupnoj površini 05.84,44 ha (u daljem tekstu: sporna parcela), kao osnov na osnovu čega je stekao vlasništvo podnosilac zahteva je pred Opštinskim sudom u Podujevu naveo kupoprodajni ugovor Vr. Br. 309/95 od 18. aprila 1995 godine.
10. Dana 24. januara 2013. godine, Osnovni sud u Prištini – Ogranak u Podujevu se rešenjem C. br. 40/2007 proglasio ne nadležnim za suđenje u ovoj pravnoj stvari i predmet je prosledio Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja

se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Posebna komora) na daljnju nadležnost.

11. Dana 16. decembra 2016. godine, podnosioca zahteva je Specijalnom veću Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Specijalno veće) podneo predlogom da se uvede privremena mera i samim tim spreči Kosovska agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP) da proda spornu parcelu.
12. Dana 17. januara 2017. godine, Specijalno veće, odlukom C-III-13- 0377, je usvojilo predlog podnosioca zahteva za uvođenje privremene mere nalažući, zabranjujući preduzimanje bilo kakvog pravnog postupka u vezi sa privatizacijom/likvidacijom sporne parcele, ističući da privremena mera ostaje na snazi do donošenja pravosnažne odluke u ovom predmetu.
13. Nepoznatog datuma, KAP je podnela žalbu Žalbenom veću protiv odluke (C-III-13- 0377) Specijalnog veća od 17. januara 2017. godine, tražeći da se ovo rešenje poništi i predmet vrati na ponovno odlučivanje.
14. Dana 21. marta 2017. godine, Žalbeno veće je rešenjem AC-I-17-0073 odbacilo žalbu KAP kao neprihvatljivu, sa obrazloženjem da KAP nije bio zastupljen od advokata Advokatske komore Kosova.
15. Dana 20. jula 2017. godine, Specijalno veće je presudom C-III-13-0377 prihvatilo tužbeni zahtev za utvrđivanjem vlasništva nad spornom parcelom podnosioca zahteva, uz obrazloženje:

“ U slučaju o kojem je reč, došlo je do jednostavnog zaključavanja ugovora praćeno sa transferom sporne imovine u ime tužioca. Tužilac je uspešno postao vlasnik, čak i bez presude suda. Međutim, imajući u vidu da za KAP, pravni naslov stečen na osnovu jednostavnog ugovornog transfera imovine je još uvek sporan, sud je bio obavezan da potvrdi da Lutfi Beselicu kao vlasnik imovine. ”

16. Dana 11. avgusta 2017. godine, KPA je uložila žalbu Žalbenom veću protiv presude C-III-13-0377 Specijalnog veća, zbog bitnih povreda odredaba procesnog i materijalnog zakona i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.
17. Dana 24. juna 2020. godine, Žalbeno veće je presudom (AC-I-17-0496-A0001) prihvatilo žalbu KPA kao osnovanu i preinačilo presudu Specijalnog veća, na način da je tužbeni zahtev za utvrđivanjem vlasništva nad spornom parcelom podnosioca zahteva odbijen kao neosnovan . U obrazloženju presude, Žalbenog veće, se navodi:

“ Apelaciono veće smatra da apelovanom presudom nije utvrđeno na potpun i pravičan način činjenično stanje zato što je presuda zasnovana na nevažeće i sumljive dokaze koji su sa puno protivrečnosti u pečatima i u potpisima. Apelaciono veće je našlo da se tužba pokrenuta u Opštinskom sudu u Podujevu sastoji u katastarskoj parceli br. 1359 KZ Obranić, u površini od 05.84,44 ha, prodate za iznos od 15.500 dinara. U jednom kupu – prodajnom ugovoru, od 18. aprila 1995. godine,

predstavljenog pred Opštinskom sudu u Podujevu zajedno sa tužbom piše parcela br. 1359 u površini od 05.84,44 m², posedovni list br. 206, iznos od 15.500 dinara. U kopiji ugovora od 24. maja 1995. godine, overene u sudu istog dana, istim strankama, piše da su parcele br. 1403 u površini od 6.32,77 m² i parcela br. 1407 u površini od 4.02,83 m² u ukupnom iznosu od 25.165,80 dinara. Ovo stvara nejasnoće i sumnje o verodostojnosti dokumenata koji su predstavljeni pred sudom. Osnovana je i druga primedba KAP-a u vezi sa zaključkom Specijalnog suda, da su se svakako originalni dokumenti predstavljali tokom upravnog postupka u opštini i u katastarskoj kancelariji. Ovaj zaključak bi trebao da bude zasnovan na dokaze i činjenice izvedenih od suda, a ne na osnovu pretpostavki. I drugi navod KAP-a u vezi sa nedostatkom postupka javnog nadmetanja i otvorenih ponuda je osnovan. Apelaciono veće nije našlo nijedan dokaz u spisima predmeta da je bilo nekog takvog postupka, a koji je zahtev po Zakonu o prometu nepokretnosti, po članu 9. ovog zakona, po kojem su svi ugovori o otuđenju nepokretnosti iz društvene svojine zaključeni bez javnog nadmetanja i bez otvorenih ponuda, ništavni su. Iako je tužitelj u tužbi naglasio da se ovo otuđenje desilo preko javnog nadmetanja, ovo se nije dokazalo nijednim dokazom. Apelaciono veće je našlo u dosijeu predmeta i dve priznanice isplate, koji se odnose na gore navedene ugovore. Priznanica br. 185/95 od 25. maja 1995. godine se odnosi na ugovor Ov. br. 323/95 u iznosu od 25.165,08 dinara, koji je uplaćen u ime DD ZZ Zemljoradnička zadruga „Podujevo“, dok je okrugli pečat u ime Zemljoradničke zadruge „Përparimi“ – Podujevo. Cela priznanica je napisana ćirilničnim slovima. Kao podrška ovom računu je izdata i potvrda od strane direktora Miladina Laketića i potpisan i od tužitelja, a što dokazuje da je tužitelj, u ime parcela br. 1403 i br. 1407, dana 24. maja 1995. godine platio iznos od 25.165,08 dinara. Druga priznanica je od 18. aprila 1995. godine, dopunjena na ćirilici, iznos isplate 15.500 dinara, i ne poziva se na nijedan akt, samo se navodi za kupljeno zemljište, ali ima pečat Zemljoradničke zadruge „Përparimi“ – Podujevo, i noterizovan potpis od 03. februara 2017. godine o njenom originalnošću. I isplata nije izvršena preko Društvenog knjigovodstva, onako kako se u to vreme zahtevalo. (...)”

Navodi podnosioca

18. Podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom Žalbenog veća PKVS-a povređena prava zagarantovana članom 7. [Vrednosti], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava.
19. Podnosilac zahteva navodi “da presudom AC.I-17-0496-A001 od 24. juna 2020. godine, Vrhovnog suda Kosova – Žalbeno veće Specijalne komore, prekršena se njegova prava iz člana 7 (Vrednosti), člana 31 (Pravo na pravično i nepristrasno suđenje) i člana 46 (Zaštita imovine) Ustava Republike Kosova, jer mu se odbija imovinsko pravo u nepokretnoj imovini koju je kupio u potpunom skladu sa pozitivnim zakonima koji su se sprovodili 1995. godine i da je ovo stečeno na osnovu licitacije, platio je u potpunosti cenu nepokretne imovine, nakon javne ponude, ušao je u posedovanje i korišćenje povereništvom, postupak nije osporen od nijednog subjekta, imovinu je koristio

kao dobar zemljoradnik. U ovom slučaju su se sprovodili svi zakonski postupci kao za kupovinu nepokretne imovine tako i njenu registraciju u katastar, plaćanje svih zakonskih i ugovornih obaveza.

20. Podnosilac u suštini obrazlaže povredu gore pomenutih članova Ustava navodeći, da je osporena *“ presuda donela suštinskom povredom zakonskih odredbi, pogrešnim utvrđivanjem činjeničnog stanja i pogrešnom primenom materijalnog prava.*

21. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da,

“ procenio zakonitost i odluči pozitivno, na taj način da se PKVSK upućuje da preispituje njegovu presudu i utvrđuje se da tužilac Lutfi Beselica je vlasnik navedeno parcele ”.

Ocena prihvatljivosti zahteva

22. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o radu.

23. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

(...)

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

24. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47. [Individualni zahtevi]

„1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48. [Tačnost podneska]

"Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori."

Član 49. [Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”

25. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući akt javnog organa, odnosno presudu (AC-I.-17-0496-A001) Žalbenog veća od 24. juna 2020. godine, jasno navodeći članove Ustava za koje smatra da su prekršeni, nakon iscrpljenja svih pravih sredstava propisanih zakonom. Podnosilac je isto tako podneo zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.

26. Međutim, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslov prihvatljivosti utvrđen u pravilu 39 (2) Poslovnika, koje propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

27. Sud prvo primećuje gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i Suda, omogućava poslednje navedenom da proglasi zahteve neprihvatljive iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može da proglasi zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti smatra da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu 2. pravila 39 Poslovnika.

28. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu se svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četvrtog stepena“; (ii) navodi kategorisani kao „očigledni ili evidentni nedostatak povrede“; (iii) „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“ navodi; i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni“ navodi. (Vidi: tačnije za koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao „očigledno neosnovan“ i specifičnosti gore pomenutih četiri kategorija navoda kvalifikovanih kao „očigledno neosnovani“, Praktični vodič ESLJP-a o Uslovima prihvatljivosti od 31. avgusta 2019. godine; Deo III. Neprihvatljivost merituma, A. očigledno neosnovani navodi, stavovi 255 do 284).

29. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, ocenjujući da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na odgovarajuće navode podnosioca zahteva, u čijoj će oceni, Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredaba ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovana Ustavom.

30. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da mu je osporenom odlukom povređeni, (i) član 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje], (ii) član 46. [Zaštita imovine] i (iii) član 7. [Vrednosti] Ustava.

31. Sud primećuje da podnosilac zahteva ponavlja iste argumente koje je podneo u postupcima pred Žalbenim većem, da se Žalbeno veće bavilo ovim pitanjem, tako da će Sud u narednim stavovima dodatno razraditi postupke pred PKVS.

(i) *Što se tiče navoda o povredi člana 31. Ustava*

32. U konkretnom slučaju Sud primećuje da se tvrdnje podnosioca vezano za povredu članova 31. Ustava, svode na pogrešno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu i interpretaciju zakona od strane Žalbenog veća, čime on pokreće pitanje pogrešne primene i interpretacije zakonskih odredbi. Podnosilac takođe traži od Suda da *procenio zakonitost osporenih odluka*, što spada isključivo u nadležnost redovnih sudova (zakonitost).
33. U tom smislu, Sud ponavlja da je potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, kao i tumačenje i primena zakona u punoj nadležnosti redovnih sudova, a da je uloga Ustavnog suda samo da obezbedi poštovanje prava zagarantovanih Ustavom i drugim pravnim instrumentima. Stoga, Ustavni sud ne može da deluje kao sud "*četvrte instance*" (Vidi: u tom smislu slučaj ESLJP-a *García Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28 i reference koje su tamo korišćene; i vidi, takođe slučajeve Suda KI128/18, gore citiran, stav 56; i KI62/19, gore citiran, stav 58).
34. Stoga, u ovim okolnostima, a na osnovu napred navedenog i uzimajući u obzir navode koje je izneo podnosilac zahteva i činjenice koje je on predočio, Sud, oslanjajući se i na standarde koji su uspostavljeni u njegovoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoju tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP (vidi u ovom kontekstu i između ostalog, slučajeve Suda KI128/18, podnosilac zahteva: *Akcionarsko udruženje Limak Kosovo International Airport S.H.A., "Adem Jashari"*, rešenje od 28. juna 2019. godine, stav 55; KI62/19, podnosilac zahteva: *Gani Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 19. decembra 2019. godine, stavovi 56-57; KI110/19, podnosilac zahteva: *Fisnik Baftijari*, rešenje o neprihvatljivosti od 07 novembar 2019. godine, stav 40).
35. Sud takođe naglašava da član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP ne garantuju nikome povoljan ishod u sudskom postupku niti propisuju da Sud dovodi u pitanje primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova u parničnom sporu, gde obično jedna strana dobija, a druga gubi (Vidi: u tom smislu, slučaj ESLJP-a *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, presuda od 6. decembra 1988. godine, stav 68; i slučajeve Suda KI128/19, citiran gore stav 58; i KI22/19, podnosilac zahteva: *Sabit Ilazi*, rešenje o neprihvatljivosti od 07. juna 2019. godine, stav 42).
36. U tom pogledu, kako bi se izbeglo nerazumevanje među podnosiocima zahteva, mora se imati na umu da "*pravičnost*" koja se zahteva članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, nije "*supstancijalna*", već "*proceduralna*" pravičnost. U praktičnom smislu, i u principu, to se svodi na kontradiktorni postupak u kome se stranke saslušavaju i nalaze u istim uslovim pred Sudom (Vidi: u tom smislu, slučaj Suda KI64/20, podnosilac zahteva: *Asllan Meka*, rešenje o

neprihvatljivosti od 03. avgusta 2020. godine, stav 41 i KI22/19, citiran gore stav 43).

37. Sud dalje primećuje da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom postupka pred redovnim sudovima. Međutim, nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi, u ovom kontekstu, predmet ESLJP-a *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21, i vidi, takođe, slučaje Suda KI128/19, citiran gore stav 59).

(ii) Što se tiče navoda o povredi člana 46. Ustava

38. Imajući u vidu navode podnosioca koji se odnose na pravo na imovinu podnosioca zahteva, Sud nalazi da je Specijalno veće PKVS u presudi C-III-13-0377 utvrdilo da je podnosilac zahteva sklapanjem ugovora postao vlasnik sporne parcele čak i bez sudske presude.
39. Međutim, isto tako, Sud primećuje da je Specijalno veće PKVS nije dalo adekvatan odgovor vezano za navode KPA o verodostojnosti priloženih dokumenata odnosno dokaza.
40. Sud takođe primećuje da je što se tiče podnosiočevih navoda vezano za pravo na imovinu, Žalbeno veće PKVS dalo odgovor podnosiocu obrazlažući da (i) da je zaključak Specijalizovanog veća vezano za verodostojnost dokumenta trebao da bude zasnovan dokazima i činjenicama izvedenim od strane suda a ne na osnovu pretpostavki ; (ii) da je na osnovu člana 9 Zakona o prometu nekretninama zakona primenjivom u vreme sklapanja spornog ugovora svi ugovori, koji su sklopljeni, bez javne aukcije i bez otvorenih ponuda, ništavni; i (iii) da uplata vezano za kupovinu sporne parcele nije izvršena preko društvenog računovodstva
41. S tim u vezi, Sud nalazi da je shodno relevantnoj zakonskoj regulativi iz perioda kada je ugovor sklopljen kao i sam procedura koja je praćena prilikom sklapanja ugovor, stvara se nejasnoća i sumnja o verodostojnosti dokumenata koji su predstavljeni pred sudom.
42. Sud podseća da član 46. Ustava i član 1. Protokola br. 1 EKPLJ ne garantuju pravo na sticanje imovine (vidi: *Van der Mussele protiv Belgije*, stav 48, presuda ESLJP-a od 23. novembra 1983. godine; *Slivenko i ostali protiv Litvanije*, stav 121, presuda ESLJP-a od 9. oktobra 2003. godine).
43. Dalje, podnosilac zahteva može navesti povredu člana 46. Ustava samo u meri u kojoj se osporene odluke odnose na njegovu "imovinu"; u značenju ove odredbe "imovina" može biti "postojeća imovina", uključujući i potraživanja, na osnovu kojih podnosioci zahteva mogu pretendovati na "legitimno očekivanje" da će dobiti efektivno uživanje nekog vlasničkog prava.
44. Ne može se reći da bilo kakva "legitimna očekivanja" nastaju tamo gde postoji spor oko pravilnog tumačenja i primene unutrašnjeg prava i tamo gde su podnesci podnosioca predstavke naknadno odbačeni od nacionalnih sudova

(vidi: *Kopecký protiv Slovačke*, stav 50, presuda ESLJP-a od 28. septembra 2004. godine).

(iii) *Što se tiče navoda o povredi člana 7. Ustava*

45. Na kraju, u vezi sa navodima o povredi člana 7. [Vrednosti] Ustava, Sud naglašava da podnosilac zahteva navodi povredu ovog članova ne argumentujući i ne obrazlažući njihovu povredu osporenim presudom žalbenog veca. Navodi podnosioca zahteva su u osnovi zasnovani na povredi člana 31. I člana 46 Ustava, a te navode je Sud već ocenio očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama.
46. Sud podseća na svoju sudsku praksu prema kojoj samo pominjanje određenog člana Ustava, bez jasnog i relevantnog obrazloženja o tome kako je to pravo povređeno, nije dovoljno kao argument za aktiviranje zaštitnog mehanizma koji pružaju Ustav i Sud kao institucija koja vodi računa o poštovanju ljudskih prava i sloboda (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda KIO2/18, podnosilac *Vlada Republike Kosovo [Ministarstvo životne sredine i prostornog planiranja]*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. juna 2019. godine, stav 36; KIO5/19, podnosilac *Ruzhdi Bejta*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. Oktobra 2019 stav 34)
47. Takav stav Suda je zasnovan na sudskoj praksi ESLJP-a, na osnovu koje se navodi ili žalbe koje su neobrazložene i nepotkrepljene argumentima i dokazima proglašavaju neprihvatljivim kao očigledno neosnovane (vidi Vodič ESLJP-a od 30. aprila 2019. godine kroz uslove prihvatljivosti; Deo I. Neprihvatljivost na temelju merituma; A. Očigledno neosnovana predstavka; 4. Nepotkrepljene žalbe: nedostatak dokaza, stavovi 280 do 283). Pored toga, takvi navodi koji ne naglašavaju na adekvatan način navodne povrede su takođe neprihvatljivi na osnovu člana 48. Zakona u vezi sa tačkom d) stava 1. pravila 39. Poslovnika, na osnovu kojih su podnosioci zahteva dužni da svoje zahteve tačno razjasne i adekvatno iznesu činjenice i navode o osnovnim pravima i slobodama koja su im navodno povređena.
48. U okolnostima konkretnog slučaja, Sud smatra da podnosilac zahteva nije jasno razjasnio činjenice i navode o povredi gore navedenih članova Ustava i da se kao rezultat toga, ti navodi moraju proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je utvrđeno u stavu 2. pravila 39. Poslovnika.
49. Shodno tome, Sud utvrđuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. i 47. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika, dana 10. decembra 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Laban Radomir

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

Arta Rama-Hajrizi